

www.MinisterieVanPropaganda.org

430

CUBAANSE

LESSEN

IN de laatste week van oktober heeft de wereld een crisis doorgemaakt, die haar aan de rand van een atoomoorlog bracht.

De Amerikaanse president, Kennedy, kondigde aan, dat zijn vloot in de buurt van Cuba, op open zee, de schepen van andere mogendheden zou controleren.

Hij liet tevens weten, dat de Amerikaanse oorlogsbodems geweld zouden gebruiken tegen diegenen, die zouden weigeren om zich te laten controleren.

MET de maatregelen van de Amerikaanse regering scheen de wereld enige eeuwen in haar ontwikkeling te zijn teruggedraaid en scheen de tijd van de Duinkerke kapers te zijn herleefd. Sedert eeuwen immers bestaat de vaste internationale rechtsregel dat de zee, buiten de smalle strook van zogenaamde „territoriale wateren”, vrij is voor iedereen. (Dat is de oorzaak waardoor de Nederlandse regering bijvoorbeeld niets kan doen tegen het zendschip Radio Veronica, dat buiten de Nederlandse territoriale wateren ligt).

De reden, die Kennedy opgaf voor zijn zeeroverspolitiek, was de aanvoer van Sowjet-wapens naar Cuba.

Nu is Cuba een vrije, soevereine staat, die zelf kan bepalen of, en van wie, ze wapens wenst te ontvangen.

De bewapening bijvoorbeeld van Turkije met Amerikaanse raketten heeft, hoewel het zelfs een gemeenschappelijke grens bezit met de Sowjet-Unie, dit laatste land nooit aanleiding gegeven om de internationale rechtsregels te overtreden, zoals Amerika dat in oktober tegen Cuba deed.

Bovendien vormden de betrekkelijk kleine raketten en de bepaald niet nieuwe vliegtuigen welke de Sowjet-Unie naar Cuba stuurde, geen enkel „gevaar” voor Amerika, zoals Kennedy beweerde. Hoe konden zij dit machtige land met zijn H-bommen, straaljagers en lange-afstandsraketten bedreigen? Ze konden — en dat was dan ook hun betekenis — alleen maar dienen voor de verdediging van het eiland tegen een Amerikaanse aanval.

EEN Amerikaanse aanval — die dreigde.
Waarom? Laat ons dit nagaan.

In januari 1959 wierp het Cubaanse volk, na een jarenlange

revolutionaire strijd, het terreur-regiem van de dictator Batista omver.

De revolutie stond bij deze omverwerping van het oude regiem niet stil. Ditmaal wisselde niet, zoals zovele malen gebeurd is in Zuidamerikaanse revoluties, het ene onderdrukkingsregiem het andere af.

De revolutie brak niet alleen de macht van Batista en zijn kliek, maar ook die van de Amerikaanse grootgrondbezitters en suikerkoningen, wier zetbaas hij was geweest.

Ze verjoeg hen, die sedert eeuwen de vruchtbare bodem van het eiland voor hun particuliere winstbelangen misbruikten en die van de wondermooie kusten en van de hoofdstad, Havana, voor zichzelf een lustoord, en voor de Cubanen een hel hadden gemaakt.

Met intriges en sabotage trachtten de Amerikaanse imperialisten het getij te doen keren. Maar de Cubaanse revolutie overwon ook deze tegenkrachten. Ze bracht het hele volk in beweging — vóór de zaak van het volk. Ze gaf grond aan de hongerende boeren. Ze ontnam de grote industrie aan de uitbuiters. Zij bouwde huizen voor de werkers en scholen voor hun kinderen. Zij nam de geneeskundige verzorging ter hand om aan de verschrikkelijke zuigelingensterfte een halt toe te roepen. Zij ging het analfabetisme te lijf.

Toen gingen de Amerikaanse imperialisten een stap verder dan kuiperij en sabotage. In het voorjaar van 1961 organiseerden zij een gewapende invasie van verdreven en uitgeweken Cubanen.

Het gewapende volk echter maakte met deze veroveringspoging in enkele dagen tijds korte metten. Cuba ging voort met zijn opbouw en met de omvorming van zijn economie en zijn staatsbestel in socialistische zin.

De nederlaag van de invasietroepen in de Varkensbaai (wie kon er ooit een passender naam bedenken voor een plaats, waar imperialistische huurlingen ten onder gingen) was niet het einde van de pogingen, Cuba weer onder het Yankee-juk te brengen.

Integendeel.

Want de internationale betekenis van Cuba werd met de dag groter.

Cuba werd een lichtend voorbeeld voor al die volkeren, die tot nu toe niet de kracht hebben gevonden zich van hun plun-

deraars te ontdoen — in het bijzonder voor de volkeren van Zuid-Amerika.

Op kosten van de miljoenen-massa's in dit werelddeel wordt het door de Noordamerikaanse grote bezitters tot het merg uitgezogen. Van de onmetelijke rijkdommen die het bezit en produceert, ontvangt de massa der arbeiders en boeren vrijwel niets. Talloze malen hebben de Zuidamerikaanse volkeren hun onderdrukkers afgeworpen, maar even zovele malen zijn weer andere op hun nek gaan zitten. En de goudstroom naar Noord-Amerika stroomde verder.

Het revolutionaire Cuba is voor deze hongerende miljoenen van Argentinië, Brazilië, Columbia, Venezuela, Peru en andere staten een wekroep tot nieuwe hoop en nieuwe strijd. Hier zien zij voor het eerst een klein staat, die definitief het Amerikaanse kolonialisme heeft verslagen en die zijn eigen rechtsorde opbouwt. Voor het eerst staan mensen van uiteenlopende huidskleur schouder aan schouder en bewerken hun land voor hun eigen welzijn.

Dat steekt de Amerikaanse imperialisten. Cuba is het begin van het einde van het kolonialisme, dat zij op hun eigen continent uitoefenen. De vlam die op dit eiland ontstoken is, kan en zal niet nalaten over te slaan naar heel Zuid- en Midden-Amerika.

MAAR daar is nog iets anders.

Voorheen waren nationale vrijheidsbewegingen van kleine volkeren vrijwel machteloos, doordat niemand ze kon helpen tegen hun machtige vijanden.

Cuba heeft stand kunnen houden, dank zij het feit dat er een socialistisch kamp bestaat in de wereld.

Alle pogingen het land te worgen en economisch uit te hongeren zijn mislukt, doordat de Sowjet-Unie en de andere socialistische staten het Cubaanse volk bijsprongen.

Weigerde Amerika de suiker af te nemen? Welnu, de Sowjet-Unie nam die af. Leverden de grote oliemaatschappijen geen petroleum meer? Geen nood, de tankschepen uit de socialistische staten waren al onderweg.

Cuba bewees dat er een nieuwe toestand is ontstaan in de wereld. Elk klein land, waar ook gelegen, kan zich thans bevrijden uit de boeien van imperialisme en kolonialisme, zonder dat zijn doodvonnis al bij voorbaat is getekend.

Dat is de verandering, die het socialisme in de wereld tot stand heeft gebracht.

HET is om deze redenen dat de meest verblinde der Amerikaanse imperialisten de laatste tijd steeds duidelijker begonnen uit te spreken dat hun vaste doel was: de vernietiging van de vrije Cubaanse republiek.

Naarmate de Amerikaanse verkiezingen van begin november naderden, werd de hetze steeds woedender. De Republikeinse tegenstanders van Kennedy verweten diens regering dat zij niets deed tegen het „rode gevaar” van Cuba en de Democratische extremisten verweerden zich, door nog luider te dreigen tegen het kleine eiland dan hun tegenstanders.

Fascistische organisaties als de John Birch Society zweepten de fatale wedijver nog verder op.

Machtige avonturiers in de grote geldwereld en op het Pentagon, het Amerikaanse ministerie van oorlog, meenden de kans schoon te zien het conflict op de spits te drijven en zo te komen tot de militaire botsing met de Sowjet-Unie waar zij al lang naar hunkerden.

De Sowjet-Unie van haar kant voorzag onder deze omstandigheden Cuba van de verdedigingswapens, die het nodig zou hebben om de dreigende invasie te voorkomen.

Toen kondigde Kennedy zijn blokkade af. De provocateurs schenen te hebben gewonnen. Ieder Sowjet-schip dat niet zou gehoorzamen aan de sommatie der piraten, zou beschoten worden. Bekend werd, dat de invasie van Cuba was vastgesteld op het weekend nadat Kennedy zijn blokkade had afgekondigd. De wereld wachtte af in ademloze spanning.

Zou het een gewapend conflict worden?

Zou de aanval op Cuba het begin worden van de kernoorlog, die honderden miljoenen mensen zou verminken en vernietigen? Wat zou de Sowjet-Unie doen tegen deze ongehoorde uitdaging?

Noch het Sowjet-volk, noch haar regering, lieten zich door de uitbarsting van Amerikaanse zinsverbijstering van hun stuk brengen.

De eerste maatregelen van de Sowjet-Unie waren er op gericht te voorkomen, dat zich in de Caraïbische Zee schietpartijen zouden voordoen.

Vervolgens nam zij alle middelen te baat om tot overleg te ko-

men. Er werd onmiddellijk persoonlijk contact opgenomen met Kennedy, UNO-secretaris Thant werd ingeschakeld, de Veiligheidsraad kwam bijeen, particuliere initiatieven tot bemiddeling (zoals van Bertrand Russell) werden aangegrepen. Veertig neutrale naties in de UNO namen het initiatief tot een regeling van de kwestie.

Het resultaat was, dat in een briefwisseling tussen Kennedy en Chroestsjow overeenstemming werd bereikt. Amerika beloofde dat geen aanval op Cuba zou plaatsvinden. Daartegenover was de Sowjet-Unie bereid de zware verdedigingswapens die met het oog op de dreigende invasie naar Cuba waren overgebracht, onder controle terug te zenden.

Zondagmiddag 28 oktober haalde de wereld verlicht adem, toen dit besluit bekend werd.

Een kernoorlog was voorkomen.

En . . . de Cubaanse republiek was gered.

Miljoenen mensen gingen, voor het eerst na dagen van ondraaglijke spanning, weer rustig slapen op die zondagavond - met dank in hun hart voor de communistische regeringsleiders, die het grote ongeluk van een atoomoorlog hadden voorkomen.

Miljoenen ook realiseerden zich voor het eerst na jaren van spanning, koude oorlog en anti-Sowjet-hetze dat er thans een macht bestaat in de wereld, die slechts één doel voor ogen staat, de vrede te bewaren en die ook over de middelen beschikt om dat doel te bereiken.

DE eerste dagen na het accoord joelden de pannelikers en spreekbuizen van Amerika en West-Duitsland het uit over een „nederlaag van de Russen”. Er waren er zelfs die uitkrijsden, dat de Sowjet-Unie haar grootste nederlaag had geleden sedert 1941, het jaar van Hitlers opmars tegen Moskou. Waarmee deze lieden dan hun eigen fascistische visitekaartje afgaven.

Dit gejuich is echter al heel gauw verstomd toen men ging begrijpen HOE de mensen over het gebeurde dachten en toen men naging, WIE er nu eigenlijk een nederlaag had geleden. In de eerste plaats was iedereen die de oorlog haat, de Sowjet-Unie oprecht dankbaar omdat zij niet voor schijnbare prestige redenen een wereldoorlog had geriskeerd.

En in de tweede plaats kwam al gauw de realisatie: Heeft het

Sowjet-optreden niet, naast de vrede, ook het revolutionaire Cuba gereed van de dreigende invasie en het in bloed smoren van de jonge vrijheid?

Zoals Hervormd Nederland, het weekblad van de hervormde kerk, op 3 november schreef:

„Als alles nu verder gaat zoals is afgesproken betekent dit dat de toestand van vóór de blokkade is hersteld, met dit verschil dat Amerika van een geweldadige omverwerping van het regime-Castro door middel van een invasie zal moeten afzien.”

Een nuchtere en heldere constatering, die een afdoend antwoord geeft op de vraag: WIE heeft er nu eigenlijk een nederlaag geleden?

MAAR er zijn nog wel enkele gevolgtrekkingen méér te maken uit het gebeurde.

Toen Kennedy zijn blokkade aankondigde, deelde hij tegelijkertijd mee dat „de NAVO gealarmeerd was”.

Inderdaad werd diezelfde nacht de NAVO-raad bijeengeroepen met het doel, de Amerikaanse satellieten achter het Amerikaanse besluit te krijgen.

De volgende dag echter ging deze raad uiteen, zonder dat een besluit was genomen.

Behalve West-Duitsland bleek er geen enkel land te zijn, dat samen met de Amerikanen wilde optrekken in een oorlog om Cuba.

Ondanks alle mooie woorden die later werden gesproken, was op dat beslissende ogenblik de NAVO uiteengevallen.

De NAVO-landen waren inderdaad gealarmeerd, zoals Kennedy gezegd had. Maar niet in de geest zoals hij dat bedoelde, namelijk dat zij zich snel daadwerkelijk achter de Amerikaanse agressie en zeeroverij plaatsten.

Ze waren in die zin gealarmeerd, dat zij doodsbang waren dat zij door de Amerikaanse provocaties in een atoombomoorlog zouden worden meegesleept.

De enige uitzondering was West-Duitsland, waar de revanchisten al droomden van een grote oorlog tegen de Sowjet-Unie, die hun de gelegenheid zou geven — zo meenden zij — de aan Oost-Duitsland, Tsjechoslowakije, Polen en de Sowjet-Unie ver-

loren gebieden terug te veroveren en zodoende wraak te nemen voor de nederlaag in de tweede wereldoorlog.

DE aarzelingen in het NAVO-kamp kwamen niet voort uit de menslievendheid van de regeringen van die staten. Maar in al die landen was ogenblikkelijk een stormachtig protest gerezen tegen de Amerikaanse oorlogspolitiek in de Caraïbische zee. Overal, tot in Washington toe, vonden demonstraties plaats, de pers was zeer kritisch, hier en daar, zoals op bouwwerken in ons eigen land, werd uit protest zelfs door de arbeiders het werk neergelegd. Ook in dat opzicht wordt de toestand niet opnieuw zoals ze was voor de Cubaanse blokkade. In alle lagen der bevolking van de NAVO-landen is een diep wantrouwen gerezen tegenover de Amerikaanse politiek en een grote beduchtheid voor de rampen, die deze politiek over de mensheid kan brengen.

Bij miljoenen is eens en voor altijd de lust vergaan zich nog verder slaafs te blijven scharen achter alles wat Washington zegt en doet.

MAAR nog belangrijker is, dat vele, zeer vele eerlijke mensen plotseling een nieuw inzicht hebben gekregen in de politiek van het socialisme, van de communistische Sowjet-Unie. Jarenlang is hun voorgehouden dat de Sowjet-Unie een politiek van oorlogsdreiging volgde, waartegen de westelijke wereld zich tot de tanden moest bewapenen.

Thans hebben zij opeens ingezien wáár het oorlogsgevaar vandaan kwam — van Amerika, dat om der wille van zijn koloniale belangen de wereld aan de rand van de afgrond bracht. Zij hebben tevens gezien hoe de Sowjet-Unie met de grootste omzichtigheid optrad, iedere provocatie omzeilde en tenslotte een compromis wist te bereiken, dat de wereld voor de dreigende ramp behoedde.

Zij hebben gezien dat de Sowjet-Unie VREDE wil en dat zij zich tot het uiterste inspant om die, zelfs in de meest kritieke omstandigheden, te redden.

SOMMIGEN zullen zich wellicht afvragen: Waarom? Wenst dan de Sowjet-Unie niet dat het communisme over de hele wereld zal zegevieren?

Ja, natuurlijk wensen alle communisten dat.

Maar zij wensen het communisme **niet** te doen zegevieren door middel van oorlog.

Het communisme zal zegevieren doordat het **beter** is dan het kapitalisme, doordat het de mens meer kan geven.

Jaar in, jaar uit meldt de Sowjet-Unie vol trots dat haar productie weer met ongeveer 10 % is gestegen.

De socialistische maatschappijvorm heeft in 45 jaar van een arm en achterlijk land, ondanks een verwoestende wereldoorlog, een moderne industriestaat gemaakt met hoog ontwikkelde mensen.

Nergens worden zoveel huizen gebouwd, nergens wordt de jeugd zoveel geleerd, nergens neemt de nationale rijkdom zo snel toe.

Het plan van de Sowjet-Unie is, om in twintig jaar tijds het communisme binnen te gaan, de maatschappijvorm waarin de mens niet meer naar zijn prestaties, maar naar zijn behoeften beloond zal worden.

Dat is haar voornaamste bijdrage aan de strijd van de internationale arbeidersklasse tegen het kapitalisme.

Het hoogste doel van de Sowjetleiders is: hun economie verder te ontwikkelen. En hun politiek staat in dienst van **die** taak. Daardoor is ze van nature, vanzelfsprekend vredelievend.

Daardoor zal ze altijd trachten een oorlog te voorkomen.

DE dag nadat president Kennedy zijn zeeroversverklaring had afgelegd, werd aan de minister-president van Nederland, prof. dr. De Quay, gevraagd of hij in de Tweede Kamer een verklaring wilde afleggen over Nederlands houding in deze zaak van leven of dood.

De heer De Quay antwoordde:

„ . . . Ik moet er aan toevoegen, dat ik zelf gisteravond om even voor twaalf persoonlijk het bericht heb gekregen, dat de President een rede zou houden . . . Daarin zijn enkele hoofdpunten aangegeven, waarvan wij vandaag in de dagbladen en ook anderszins hebben kunnen kennisnemen.

De letterlijke tekst heb ik bij stukken en brokken in de Nederlandse taal heden ontvangen, de Engelse tekst heb ik nog niet onder ogen gehad.

Ik meen dat daaruit wel blijkt, dat het voor mij bijzonder moeilijk is om nu reeds te zeggen, zonder dat er over deze uiter-

mate belangrijke zaak kabinetsberaad heeft plaatsgehad, wat het standpunt, dat door de Regering zal worden ingenomen, zal zijn en is”.

Hieruit blijkt:

- De Nederlandse regering was niet op de hoogte gesteld van de levensgevaarlijke Amerikaanse agressie-onderneming;
- De Nederlandse regering beschikte **twaalf uur** na de redevoering van Kennedy nog niet eens over de tekst daarvan. De Minister-president wist nog niet eens precies wat Kennedy gezegd had!
- De Tweede Kamer werd in het ongewisse gelaten over de houding van de Nederlandse regering in een internationale crisis, want
- de regering h a d niet eens een houding. Ze had nog niet eens vergaderd over het gebeurde!

DUS:

Als de Sowjet-Unie niet zo een wijze, voorzichtige politiek had gevoerd, had Nederland in een kernoorlog betrokken kunnen worden — door zijn lidmaatschap van de NAVO en door de legering van atoomkoppen in ons land — zonder dat zelfs de Nederlandse minister-president gelezen, laat staan begrepen had, waarom.

Om van het Nederlandse volk maar niet eens te spreken!

Het was al weer een volle twee dagen later, dat de Nederlandse regering voor het eerst een verklaring afgaf. Op dat moment was al duidelijk geworden dat de Sowjet-Unie niet in de provocaties van de Amerikaanse militaristen zou trappen. De Quay en Luns verklaarden toen, dat zij volledig begrip hadden voor de Amerikaanse politiek.

Twee en een halve dag na Kennedy's rede kwam De Quay's steun. Maar aan wie had hij die twee en een halve dag te danken?

NIET aan Amerika, welke politiek reeds binnen vier en twintig uren tot een gewapend treffen had kunnen leiden. De tijd om hun slaafsheid aan Amerika te bevestigen, hebben De Quay en Luns gehad dank zij de vredespolitiek van de Sowjet-regering!

VOOR Nederland is daarom het gebeuren rond Cuba een les met een zeer grote betekenis.

Ons land is lid van de NAVO.

Dit pact is opgericht met het doel, de deelnemers tot politieke en militaire satellieten van Amerika te maken voor een agressie tegen de socialistische landen, de volkeren onder een voortdurende dreiging van militair geweld te laten leven en hen te dwingen tot steeds zwaardere offers aan de bezitters van de bewapeningsindustrie.

Hét mom waarachter dit alles gebeurde was de „bedreiging door de Sowjet-Unie”.

De Nederlandse regeringen hebben zich steeds tot meest willoge uitvoering van deze politiek geleend.

Zij hebben in het kader van de NAVO de Westduitse herbewapening ondersteund. Zij hebben actief deelgenomen aan de politiek van dreiging en oorlogchantage tegen de Sowjet-Unie. Zij waren haantje de voorste, toen Amerikaanse en Westduitse militaristische kringen aanstuurden op een crisis rond Berlijn.

Wat heeft dit alles ons land en ons volk opgeleverd?

Wij hebben miljarden en nog eens miljarden guldens uitgegeven aan een — reeds verouderde — bewapening.

Voor ieder miljard gulden hadden wij honderdduizend woningen neer kunnen zetten.

Wij hebben onze jonge mensen bijna twee jaar af moeten staan voor militaire dienst. De daardoor verloren tijd had ons onderwijs en onze welvaart in het algemeen ten goede kunnen komen.

Door de regering-De Quay is ons land uitgeleverd als een opslagplaats voor Amerikaanse atoomkoppen.

In ons land is Westduitse munitie opgeslagen en de plannen zijn gereed voor legering van Westduitse soldaten. Nederlandse jongens zijn legerd aan de grens van de Duitse Democratische Republiek.

Onze troepen staan onder het opperbevel van voormalige nazigeneraals als Heussinger en Speidel.

DIT alles gebeurde onder het mom dat onze VEILIGHEID het verlangde.

Om onze VEILIGHEID te vrijwaren tegen een aanval van de Sowjet-Unie, moesten wij van ons land een steunpunt maken

voor het Amerikaans-Duitse militarisme, zo werd het volk voorgehouden. De gebeurtenissen rond Cuba hebben met één slag het scherm weggetrokken.

In de Caraïbische crisis heeft ook ons land aan de rand van de afgrond verkeerd.

ALS het tot schieten was gekomen en het schieten was overgegaan in een raketten- en kernoorlog, dan was Nederland daarbij vrijwel zeker onmiddellijk betrokken geweest.

Niet ondanks, maar dóór zijn lidmaatschap van de NAVO, zijn opslag van atoomkoppen en integratie van zijn krijgsmacht met die van andere landen.

De bewapeningspolitiek heeft niet onze veiligheid, maar onze onveiligheid vergroot!

De spanningen van de laatste weken hebben bewezen dat er voor Nederland slechts één weg is uit de dreiging van een oorlog: Neutraliteit van ons land!

Nederland wordt niet bedreigd door de Sowjet-Unie.

Nederland wordt bedreigd door zijn deelname aan oorlogsblokken en door zijn atoombewapening.

Hoe zou de Sowjet-Unie staan tegenover een neutraal Nederland?

Dat is gezegd in een verklaring, die de Communistische Partij van de Sowjet-Unie en de Communistische Partij van Nederland gezamenlijk hebben uitgegeven op 4 november 1962.

In deze verklaring wordt gezegd, dat de Communistische Partij van de Sowjet-Unie van mening is dat de politiek van de CPN voor neutraliteit van Nederland zowel in het belang is van ons land zelf, als van de vrede in Europa. De communisten in de Sowjet-Unie zijn dus, met hun kameraden in Nederland, van mening dat Nederlands neutraliteit een slag zou zijn tegen de oorlogsdreiging, die het Westduitse militarisme in Europa schept.

Bovendien is uit hun opvatting duidelijk dat zij bereid zijn de neutraliteit van Nederland te respecteren en te beschermen, indien deze tot stand zou komen.

Deze stellingname stemt overeen met het oordeel van de minderheid van de PvdA-commissie, die een rapport heeft opgesteld over het vraagstuk van oorlog en vrede.

Deze minderheid is van mening dat Nederland zou kunnen ontwapenen zonder dat van een bedreiging door de Sowjet-Unie sprake zou zijn.

Neutraliteit, vermindering van bewapening en verwijdering der atoomkoppen is dus **NODIG** voor de veiligheid van Nederland.

Het is een **bijdrage tot de vrede** in Europa, doordat zulk een politiek gericht zou zijn tegen de Westduitse revanchistische oorlogspolitiek.

Neutraliteit is **mogelijk**, doordat de Sowjet-Unie die zou garanderen en beschermen.

Nederland moet uit de impasse.

Zijn mannen, vrouwen en kinderen moeten niet steeds opnieuw voor de verschrikkelijke angst geplaatst worden, dat morgen boven hun hoofd de kernoorlog zal uitbreken. Wij hebben **r e c h t** op een leven zonder angst.

Wij kunnen het zelf verwerklijken, door schouder aan schouder te strijden voor een neutraal en atoomvrij Nederland.

Dat is de Cubaanse les voor ONS!

Uitgave: Communistische Partij van Nederland

Keizersgracht 324, Amsterdam

Pijrs 10 cent

December 1962

*Voor een juiste
informatie*

LEEST HET
VOLKSDAGBLAD

DE WAARHEID

ABONNEMENTSPRIJS:
60 CENT PER WEEK

REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
KEIZERSGRACHT 324,
AMSTERDAM
